

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΟΣ ΤΟΥ 1882 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

μαπα. Όταν ενώπιωσε, παρακάλεσε τόν Πετρόπουλο νά τόν αφήση νά κοιμηθῆ μέσα στό μπαζάλικο.

Ο Πετρόπουλος δέν ἔφερε καμμιά αντίρρηση. Δέν φανταζότανε ποτέ τί σκεδίαζε νά κάνει ὁ Κουτσοῦκος. Μέσα στό μπαζάλικο ἄλλοστε κοιμότανε κ' ὁ ἐξάδελφός του ὁ Φαναρίτης, φίλος του κακούργου.

Έτσι, ὅταν πέρασε περὶ ἡ ὥρα καί πλησίαζαν μεσάνυχτα, ὁ Πετρόπουλος ἀνέβηκε νά κοιμηθῆ στό σπίτι του πού βρισκόνταν πάνω ἀπ' τὸ μαγαζί του, ἀφίνοντας κάτω τοὺς δύο νέους.

Ἡ νύχτα πέρασε, χωρὶς ὁ Πετρόπουλος ν' ἀκούση τὸν ἐλάχιστο θόρυβο κάτω στοὺς μπαζάλικα του.

Τὸ πρωὶ σηκώθηκε, ὅπως πάντα, ἐνωρίς, κατέβηκε κάτω καί χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιού. Χτύπησε, ξαναχτύπησε, μὰ δέν τοῦ δόθηκε καμμιά ἀπάντηση. Φώναξε τότε τὸν ἐξάδελφόν του τὸ Φαναρίτη, μὰ καί πάλι ἡ πόρτα δέν ἀνοίξε. Μέσα στό μπαζάλικο ἀπόλυτη σιωπὴ ἐπικρατοῦσε.

Παραξενεμένος γιὰ τὴν ἀνεξήγητη αὐτὴ σιωπῶσι, ὁ Πετρόπουλος πήγε ἀπ' τὴν πίσω πόρτα τοῦ μαγαζιού, ἀποφασισμένος νά τὴν σπῶσει καί νά μῆ μέσα. Μὰ ἡ πόρτα ἦταν ὀρθάνοιχτη.

Έπρεξε τότε ἀνήσυχος μέσα στό μπαζάλικο καί βρέθηκε πρὸ φοριζόδου θείματος. Ὁ ἀτυχὴς ἐξάδελφός του Φαναρίτης βρισκόταν νεκρός, πάνω σὲ μιὰ καρέκλα σωριασμένος. Τὰ ρούχα του ἦσαν καταματωμένα, μὰ λίμνη παγωμένου αἵματος εἶχε σχηματισθῆ γύρω του. Στὸν ἀριστερὸ ὤμο τοῦ δυστυχισμένου νέου ὑπῆρχε μιὰ θαυραίνουσα πληγὴ, διὰ μαχαίρας ἢ ξυρολόγχης κατενεχθεῖσα.

Τὸ σурτάρι τοῦ μαγαζιού ἦταν ἀνοιχτό κ' ἄδειο. Λείπανε ἀπ' αὐτό π' ἡ 100 δραχμῆς καί μιὰ χρυσὴ κορφαῖσα πὸ φύλαγε μέσα σ' αὐτὸ ὁ Πετρόπουλος.

Δέν ὑπῆρχε ἡ παραμορφωμένη ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἔγκλημα, ἔγκλημα θρασυ ὅσο καί ἥλιθιο, τὸ εἶχε διαπράξει ὁ Κουτσοῦκος γιὰ νά κλέψῃ τὰ χρῆματα πού ἦσαν στό σурτάρι.

Εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ἡ αστυνομία, ἡ ὁποία ἄρχισε νά καταζητῆ παντοῦ τὸν δράστη. Τέλος, μετὰ τρεῖς—τέσσερες ἡμέρες ὁ Κουτσοῦκος συνελήφθη, ἔγινε ἀργότερα ἡ δίκη του καί τὸ Στρατοδικεῖο τὸν κατέδικασε στὴν ἐσχάτη τὸν ποινῶν.

Μετά τὴ δίκη του καί τὴν κατάδικόν του σὲ θάνατο, ὁ Κουτσοῦκος ἐνεκρίσθη στὶς ὀπισθεν τῆς Παλαῆς Ἀγορᾶς εὐρισκόμενες στρατιωτικὲς φυλακῆς. Ἐκεῖ περνοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ ἀμέρομνα, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ τοῦδιναν χάρι καί θὰ τὴ γλύτωνε.

Έτσι εἶχαν τὰ πρόβλεπτα κ' ὁ κακούργος κοιμότανε μὲ τ' ὄνειρο τῆς χάριτος, ὅπου ἔληφθη ἔξαφνα ἡ ἀπόφασις νά ἐκτελεσθῇ.

Τὸ τρομερὸ νέο τὸ ἐμαθε ὁ Κουτσοῦκος ἀπὸ ἓνα φίλο του. Στὴν ἀρχὴ δέν θέλησε νά τὸ πιστέψῃ.

Μάξει ἔτσι ; Μήπως μῆκε κανέναν κλέφτης στό σπίτι ;
— Πῆγανε νά κοιμηθῆς, Ζάν, τοῦ εἶπα, τὸ σκυλὶ κλαίει, γιατί τοῦ πάτησε τὸ πόδι, χωρὶς νά τὸ θέλω.

Ὁ Ζάν ἔφηνε. Κι' ἔμεινα μόνος μὲ τὸ σκυλὶ κ' ἔκλαμα μαζύ του ὡς τὸ πρωί...

Ἀπὸ τότε δέν μοῦ ξαναπαρουσιάστηκες ποτέ περὶ ἡ Ἐρκίνα. Τοῦ κᾶκου τὴ φώναξα, τὴν παρεκάλεσα, τὴν ἐκέκτησα νά ξαναθῆ... Τοῦ κᾶκου κατέφυγα σπὸν πνευματικὸν καί στά κινούμενα τραπέζια... Τοῦ κᾶκου ἔφυγα ἀπ' τὴν πατρίδα μου γιὰ νά μὴ ξαναῖδῶ τὴν ξανθὴ γυναῖκα...
Ἡ Ἐρκίνα δέν ξαναῆρθε ποτέ περὶ ἀπ' τὸ ὑπερέφαν...
— Οὐ θέλω νὰ ποῦμαι...

I.

ΠΩΣ γράφαμε καί στοὺς προηγούμενο φύλο, ὁ στρατιώτης Δημ. Κουτσοῦκος, ὁ θαλασπονήτης κατάδικος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νά τουφεκιωθῆ στὸν Πειραιᾶ, εὐρισκόμενος πρὸς μὲρὸν στό μπαζάλικο τοῦ Χρ. Πετρόπουλου, στὴ θέσιν Μελετοπούλου στὸν Πειραιᾶ, εἶδε τὸν μπαζάλικον ν' ἀνοίγῃ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σурτάρι του καί νά μετατρέψῃ εἰς εἰσπράξεις του.

Μέσα στό σурτάρι του ὁ Πετρόπουλος ἔχε παραπάνω ἀπὸ 100 δραχμῆς. Μὰ ἀπένταφος ὅπως ἦταν ὁ Κουτσοῦκος ἡ ἐγκληματικὴ φύσις, δέν ἐδίστασε νά διαπράξῃ ἄγριο ἔγκλημα γιὰ τὰ λίγα αὐτὰ χρήματα.

Ὄταν ἐνώπιωσε, παρακάλεσε τὸν Πετρόπουλο νά τὸν ἀφήση νά κοιμηθῆ μέσα στό μπαζάλικο.

Ὁ Πετρόπουλος δέν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση. Δέν φανταζότανε ποτέ τί σκεδίαζε νά κάνει ὁ Κουτσοῦκος. Μέσα στό μπαζάλικο ἄλλοστε κοιμότανε κ' ὁ ἐξάδελφός του ὁ Φαναρίτης, φίλος του κακούργου.

Έτσι, ὅταν πέρασε περὶ ἡ ὥρα καί πλησίαζαν μεσάνυχτα, ὁ Πετρόπουλος ἀνέβηκε νά κοιμηθῆ στό σπίτι του πού βρισκόνταν πάνω ἀπ' τὸ μαγαζί του, ἀφίνοντας κάτω τοὺς δύο νέους.

Ἡ νύχτα πέρασε, χωρὶς ὁ Πετρόπουλος ν' ἀκούση τὸν ἐλάχιστο θόρυβο κάτω στοὺς μπαζάλικα του.

Τὸ πρωὶ σηκώθηκε, ὅπως πάντα, ἐνωρίς, κατέβηκε κάτω καί χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιού. Χτύπησε, ξαναχτύπησε, μὰ δέν τοῦ δόθηκε καμμιά ἀπάντηση. Φώναξε τότε τὸν ἐξάδελφόν του τὸ Φαναρίτη, μὰ καί πάλι ἡ πόρτα δέν ἀνοίξε. Μέσα στό μπαζάλικο ἀπόλυτη σιωπὴ ἐπικρατοῦσε.

Παραξενεμένος γιὰ τὴν ἀνεξήγητη αὐτὴ σιωπῶσι, ὁ Πετρόπουλος πήγε ἀπ' τὴν πίσω πόρτα τοῦ μαγαζιού, ἀποφασισμένος νά τὴν σπῶσει καί νά μῆ μέσα. Μὰ ἡ πόρτα ἦταν ὀρθάνοιχτη.

Έπρεξε τότε ἀνήσυχος μέσα στό μπαζάλικο καί βρέθηκε πρὸ φοριζόδου θείματος. Ὁ ἀτυχὴς ἐξάδελφός του Φαναρίτης βρισκόταν νεκρός, πάνω σὲ μιὰ καρέκλα σωριασμένος. Τὰ ρούχα του ἦσαν καταματωμένα, μὰ λίμνη παγωμένου αἵματος εἶχε σχηματισθῆ γύρω του. Στὸν ἀριστερὸ ὤμο τοῦ δυστυχισμένου νέου ὑπῆρχε μιὰ θαυραίνουσα πληγὴ, διὰ μαχαίρας ἢ ξυρολόγχης κατενεχθεῖσα.

Τὸ σурτάρι τοῦ μαγαζιού ἦταν ἀνοιχτό κ' ἄδειο. Λείπανε ἀπ' αὐτό π' ἡ 100 δραχμῆς καί μιὰ χρυσὴ κορφαῖσα πὸ φύλαγε μέσα σ' αὐτὸ ὁ Πετρόπουλος.

Δέν ὑπῆρχε ἡ παραμορφωμένη ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἔγκλημα, ἔγκλημα θρασυ ὅσο καί ἥλιθιο, τὸ εἶχε διαπράξει ὁ Κουτσοῦκος γιὰ νά κλέψῃ τὰ χρῆματα πού ἦσαν στό σурτάρι.

Εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ἡ αστυνομία, ἡ ὁποία ἄρχισε νά καταζητῆ παντοῦ τὸν δράστη. Τέλος, μετὰ τρεῖς—τέσσερες ἡμέρες ὁ Κουτσοῦκος συνελήφθη, ἔγινε ἀργότερα ἡ δίκη του καί τὸ Στρατοδικεῖο τὸν κατέδικασε στὴν ἐσχάτη τὸν ποινῶν.

Μετά τὴ δίκη του καί τὴν κατάδικόν του σὲ θάνατο, ὁ Κουτσοῦκος ἐνεκρίσθη στὶς ὀπισθεν τῆς Παλαῆς Ἀγορᾶς εὐρισκόμενες στρατιωτικὲς φυλακῆς. Ἐκεῖ περνοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ ἀμέρομνα, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ τοῦδιναν χάρι καί θὰ τὴ γλύτωνε.

Έτσι εἶχαν τὰ πρόβλεπτα κ' ὁ κακούργος κοιμότανε μὲ τ' ὄνειρο τῆς χάριτος, ὅπου ἔληφθη ἔξαφνα ἡ ἀπόφασις νά ἐκτελεσθῇ.

Τὸ τρομερὸ νέο τὸ ἐμαθε ὁ Κουτσοῦκος ἀπὸ ἓνα φίλο του. Στὴν ἀρχὴ δέν θέλησε νά τὸ πιστέψῃ.

Ὁ τουφεκιωθὴς ἐν Πειραιῇ κακούργος Δημ. Κουτσοῦκος.

— Θὰ μοῦ δώσουν χάρι, εἶπε. Εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό.
Ὅταν ὅμως διάβασε τὴ σχετικὴ εἰδησὶς στὶς ἐφημερίδες, τότε περὶ τοῦ ἔφυγε κάθε ἐλπίδα καί κατάλαβε πὺς τίποτε δέν μποροῦσε νά τὸν γλύτωσῃ.

Νὰ πεθάνῃ τόσο νέος, τοῦ φρανόταν ὥστόσο κακό. Κι' ἀπόφασις νά δρατείνωσῃ ἀπ' τὴς φυλακῆς. Οἰκονόμησε λοιπὸν κάποιο ἀχμηρὸ σίδερο κ' ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ μιὰ πύρτα στὸν τοῖχο τοῦ κελλιοῦ του, σ' ἓνα μέρος πού ἦταν οὐκισμένο μὲ πανί.

Ἡ δουλειὰ πῆγανε καλὰ, ὁ τοῖχος κόντεψε νά τρυπηθῆ πέρα-πέρα, ὅταν ἔξαφνα μῆκε μέσα στοὺς κελλί τοῦ Κουτσοῦκου τὴν ὥρα πού ἔβγαζε ἀπ' τὸν τοῖχο τὴς πέτρας, ἓνας ἀρχιφυλάκας κ' ἓνας στρατιώτης.

Ὁ Κουτσοῦκος τάχασε. Ἔμεινε μὲ τὴς πέτρας στά χέρια καί ψιθύρισε τέλος μὲ πεισμα:

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !... Κτύπαζα νά σώσω τὴν κόκα μου, μὰ εἶμαι ἄτυχος...

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Κουτσοῦκος μετεφέρθη σιδηροδέσιμος στὸν Μενδρεσέ, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια.

***

Λίγες ὥρες πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, ἔπῃγε στὶς φυλακῆς τοῦ Μενδρεσέ γιὰ νά ἐξομολογήσῃ καί νά μεταλάβῃ τὸν μελλοθάνατον τὸν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὁ ἱερεὺς τοῦ Φρουραρχείου Μ. Φρουράκης.
Ὁ Κουτσοῦκος φίλησε τὸ χεῖρὸ τοῦ παπᾶ, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὰ χρῆματά του, κωνόνησε καί κατόπιν κἀθήσε περὶ-λύπος στό παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸν πλησίασε ὁ ὑπασπιστής τοῦ Φρουραρχείου Βασίλειδης καί τὸν ρώτησε ἂν εἶνε πραγματικῶς ἐνοχός.

— Πές μας τὴν ἀλήθεια, Κουτσοῦκο, τοῦ εἶπε. Σὲ λίγο θὰ παρουσιαστῆς μπροστὰ στοὺς Θεοῦ. Τὸν σκότωσες τὸ Φαναρίτη γιὰ νά κλέψῃς τὰ λεφτὰ ἀπ' τὸ σурτάρι ἢ πιστήγατε γι' ἄλλη αἰτία καί τὸν χτύπησες πάνω στοὺς καγιά, ὅπως εἶπες στὴ δίκη σου ;

Ὁ μελλοθάνατος κόννησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του κ' ἀποκρίθηκε :

— Τί τὰ ρωτᾶς τώρα, κἀρὶ ἀξιοματικέ... Νά, βρέθηκε σὲ κακὴ στιγμὴ καί σκότωσα ἄνθρωπο. Λέγεται λοιπὸν θὰ μὲ χιλιάσουν. Γιατί νὰ σᾶς πῶ ψέμματα ; Κι' ἂν πῶ ψέμματα, τί ἔχω νά κερδίω ;

Ὁ μελλοθάνατος ἀναστενάξε μὲ πόνο καί συνέχισε :

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὺς δέν σκότωσα γιὰ νά κλέψῃ τὰ χρῆματα. Τὸ φοιρὸ ἔγινε ἀπὸ ἄλλη ἀφορμὴ. Εἶχα ζήτησῆ τὸ πρωὶ καί δέν ἔλα τυθεῖ ἀκόμα, ὅταν ἄκουσα τὸ Φαναρίτη νὰ μοῦ λῆῃ :

— Χωροστᾶς στό μαγαζὶ δύο δραχμῆς. Ἄν δέν τὴς πληρώσεις δέν θὰ φύγῃς ἀπὸ δω.

— Καλὰ, τοῦ εἶπα, θὰ τὴς πληρώσω. Δέν ἔχω τώρα χρῆματα. Αὐτὸς ὅμως ἔπειθε κ' ἄρχισε νά μὲ βρίζῃ. Πιστήγατε τότε στά χέρια καί μὲ χτύπησε μὲ μιὰ καρέκλα στό κεφάλι. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ἄγοιωμα, θόλωσε τὸ φῶς μου, ἄρπαξα τὸ μεγάλο μαγαζι τοῦ μαγαζιού καί τὸν σκότωσα !

Τελετώνοντας τὴν ἀφήγησίν του, ὁ Κουτσοῦκος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του κ' ἔδωσε σπὸν ὑπασπιστῆ τοῦ Φρουραρχείου τὴν παραπάνω ἐπιστολή, τὴν ὁποία εἶχε γράψει ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξομολόγησίν του :

Κύριε,
» Δόξαι ὁ Θεὸς ὄπου εἰς τὰ τελευτή μου εὐρίκει ἡ ψυχὴ μου ἀνακούφουσι καί ἐξομολογήθῃ κατὰ μου ἔργα ἀπὸ τὸν πατριότην μου παπὰ τοῦ στρατοῦ Φρουράκην καί πάη ἡ ψυχὴ μου εὐχαριστιμένη ἐγὼ ἐξ ἀρχῆς ἂν ἔκαμα αὐτὰ τὰ ὅπια με συμβούλευαν θὰ ἦ-μον καλὸς χρηστιανός καί σήμερον δέν θὰ τουφεκισθῆμι ἀλλὰ θὰ ἦμον καλὸς πολίτης διότι καθὸς κατάλαβα μόνον ἡ θρησκία καί τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἡμπορὶ νὰ παύσουν τὰ κακοῦργήματα καί ὄχη τὸ μουσικέ καί ἡ λεμοτόμος ταῦτα τὰ γράφο ἐπηδὶ καί ἐγὼ ἡμάρτησα παραπολι καί ζητῶ συγχόρησιν παρὰ Θεοῦ καί ἀνθρώπων διότι ἀξίως τουφεκίζομαι Θεέ μου συγχόρησόν μου τᾶς ἁμαρτίας μου ὅπως τὸν λιπὶν εἰς τὸν σταυρὸν ζητῶ τὴν εὐχὴν τῆς μητέρας μου, τὴν ὁποῖαν ἐπύκρυνα καί ἀποχαιρετῶ τοὺς ἀδελφούς μου».

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ

Φυλακὲς μενδρεσέ τὶ 11 'Ιουνίου 1887.

Ὁ ὑπασπιστής τοῦ Φρουραρχείου ἔβαλε τὴν ἐπιστολή τοῦ μελλοθάνατου στὴν τσέπη του καί τὸν ρώτησε :

— Ὄς τίποτ' ἄλλο, Κουτσοῦκο ;
— Ναι, θέλω ἓνα ταγέρο. Σεχνίεται κανέναν καπνίζοντας.

Ὁ ὑπασπιστής ἔβγαλε καί τὸ ὅπως ταγέρο.

Ὁ Κουτσοῦκος τὸ ἄναψε καί ψιθύρισε ἀναστενάζοντας :

— Καῖμένα νεῖατα !...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.